

Éva csókja

Teremtőm akaratából
 páratlan vágyakozásomban álmomban ért a számon
 az első asszony páratlan puha csókja.
 Kertem aranyfényében
 ránk mosolygott akkor az Isten.
 Irigyeltek a Föld, a Víz, a Fény angyalai
 valamennyien, a növények és a madarak mind.
 Elámultam Éva csókjától, szépségétől,
 teste forróságától, az édeni csendben csak az ő
 meg az én vérem zúgott
 egymásba fonódó galaxisunkban.
 Velünk volt egészen hajnalig,
 és velünk is maradt az Isten.
 Éva hangjában, sok kis nyüszítésében,
 vállamon kiskutya-lihegésében, fekete hajában,
 teste újabb és újabb rándulásában,
 szeme íriszében napkeltétől naplementéig
 a rengő tenger végtelenjében
 hullámzott velem az ő hajója.
 Ölelő kék körben fénylünk azóta
 Lenyűgözve az öröm teljességében.
 A mindenség részegese lettem Éva csókjaitól.
 Teste és lelke éhségem növelte,
 jó illatú nedvével ajkamon
 nem kételkedtem tovább a szerelmében,
 egyre mélyebbre hatoltam vibráló testébe,
 s szétolvadtam benne édes Isten!

Éva arca

Szép az én kedvesem arca, mert én szépnek látom.
 Valóban szép, mint selyemréten hullámzó ámulat és álom.
 Az ő arca elé csöndesen úgy fekszem ki szégyentelen hanyatt,
 ahogy Budapest főterén dobtam volna szét a lábamat
 fiatalon, messzi falumból épphogy megérkeztem:
 – Szeress, város, szeressetek, ti édes nők,
 egyétek a testem, igyátok fénylő sugaraimat! –
 Igazi válasz nem érkezett soha, így lett a testem
 és lelkem mostoha vágyak kikötője, hányódó álmok fárosza,

de én csak ővele és őerte remegek,
hogy újra eltaláljon hozzám, lakjon végtelenül bennem,
mint a fény fénye, általa én vagyok az, kezdettől fogva várom,
berendeztem érte a szobám boldogságra,
tisztá lepedőt, párnát, paplant húztam,
jön az izgató élet, valóság, álom, dallam,
göndör és erős éj-haját ha csak megsimogathattam
újra és újra megtelt öregedő csuprom mézzel,
nyakának picit olajtól illatos bársonyát sóvárogva nézem,
s lobban a vérem; ha egy kicsit is megérinthetem,
könnyen felejttem az undok gyerekkori ragályt –
nem a Teremtő ejtett rajta hibát,
fiatal bőrét ótvar marta szét, foltos maradt
az Éva-arc, elkapart-gödrös-foltos,
mégis királynő ragyog a drága bőrön át,
nagy szeme zöldjéből a természet nyugalma árad,
lelke mélyéből izgató sugárzás,
az édes-dús ajak rezzenő érintése a számon
ős-tudás, szétizzik bennem, remegve szikrázik érte a vérem,
ó hogy elverte tőlem a többi nőt! – Zsuzsannát, Zsuzsát,
Erzsit, Jutkát és Magdát, a szép butát,
s lett a boldogságom és szabadságom foglára egyedül ő.

A láthatatlan láthatóhoz

A láthatatlan láthatót
te valóban szemmel láthatóvá tetted.
Erős vagy, és nem vagy kiszolgáltatott
változó testedben, örök lelkedben.
Hol szépségek és jóságok mögé
rejtőzködsz, fénybe és virágba,
majd a mulandóság csendes örömét
öltöd magadra lombos őszi fákban,
azután lassan vetkőzve a halál
fehér álarcát emeled magad elé,
el-elcsillogsz a végtelen hóban,
el-elvakul szemem természeted lényegén,
s hiszem, te vagy egyedül tisztánlátó,
én pedig mindenütt téged látlak,
szívemet lassan kitárom előtted,
mert jó itt lenni és jó hinni,
hogy ennél is jobb lesz ott nálad.

Édenkertben

Édenkertedbe, Istenem,
mikor Éva megérkezett veled
és körbevezettelek benneteket,
ámulatba estem az ő szépsége
és a te jóságos hatalmad láttán.
Buja tiszafáim, óriási fenyőim,
terebélyes diófám,
minden tavasszal rózsaszínbe öltözött
mandulám, almafám, körtém, termő szőlőlugasom,
hét kamasz fenyőm is
a te neved zengte.
Mámoros fűszernövényeim,
meggyfáim égi ruhában,
barackok finom lilában,
szilvafalányok talpig fehérben
ahogy a ruhájuk ledobták
pipacsvirágos lázban égtem
jázminok, rózsák, trombitavirágok
boldog körében.
Minden élő téged dicsért
Teremtő Istenem,
az első asszonyt, remekműved.
A teljes Édenkert
a lába előtt hevert,
szerelemre lobbant lelkem fényben ünnepelt.
– Szeretem Évát, Istenem,
teremtményeid közül őt add nekem,
hogy őbenne még jobban szeresselek.